

Arrest

nr. 211 806 van 30 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 18 januari 2017 België binnen met een kopie van zijn taskara en zijn paspoort en vraagt op 25 januari 2017 asiel aan. Op 11 juni 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 12 juni 2018 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van origine Tadjiek en moslim te zijn. U stelt geboren te zijn op 4 mei 1971 in Kabul stad. Uw vader was ingenieur die gewerkt heeft voor het Ministerie van Mijnen en Industrie en uw moeder was huisvrouw. U heeft uw lagere school grotendeels in de provincie Jawzjan doorlopen omdat uw vader daar toen werkzaam was. Uw middelbare school volgde u en voltooide u in Kabul stad. Op 4 november 1995 huwde u S. A. (...), jullie kregen één dochter A. (...). U begon in 1369 (1990) te werken in de administratieve sectie van de Deh Sabz kliniek. Tot eind 1374 (begin 1996) deed u deze job en in mizan 1375 (september – oktober 1996) kwamen de taliban waardoor u vluchtte naar Mazar-i Sharif waar u ongeveer een jaar verbleef. U keerde dan terug naar Kabul voor bepaalde tijd en verliet het land in maart 1998 naar Pakistan. U vreesde de taliban die werknemers van de Mujahedin overheid zocht. U bleef hier drie maanden en reisde vervolgens naar Nederland waar u op 18 juni 1998 asiel aanvraagde. Bij beschikking van 29 januari 2001 werd deze aanvraag afgewezen. U kon geen aanspraak maken op bescherming op grond van artikel 1 (F). U diende hiertegen bezwaar in hetgeen op 12 juni 2003 ongegrond werd verklaard. Twee dochters, S. (...) en S. (...), werden in Nederland geboren. Op 16 januari 2006 werd uw beroep door de rechtbank ongegrond verklaard. U heeft een herhaalde aanvraag ingediend die op 11 december 2006 werd afgewezen. Het beroep hiertegen werd op 2 januari 2007 ongegrond verklaard. Het hoger beroep hiertegen werd op 24 januari 2007 ongegrond verklaard. Op 23 april 2007 heeft u opnieuw een herhaalde aanvraag ingediend die u op 27 april 2007 zelf heeft ingetrokken. Op 12 maart 2011 heeft u een vierde maal een asielaanvraag ingediend in Nederland.

Na uw gedwongen terugkeer uit Nederland op 13 maart 2011 bleef u in Kabul stad wonen en werken. U kocht en verkocht tweedehandsgoederen gedurende ongeveer 4,5 jaar en het laatste anderhalf jaar baatte u een winkel uit. U had psychologische problemen vanwege het gemis van uw familie en het gebrek aan een vast adres. Verder roept u de algemene veiligheidssituatie in en stelt u twee keer bijna omgekomen te zijn bij explosies. Bovendien had u het moeilijk u weer aan te passen aan de islamitische cultuur na al die jaren in Nederland: zo moest u in het geniep alcohol drinken, moet u vijf keer bidden, iets op uw hoofd dragen, u kan niet in short buiten lopen, muziek is niet altijd toegelaten en u voelde zich niet vrij. U vertrok op 15 qaus 1395 (5 december 2016) naar Iran. Vandaar reisde u naar Turkije waarna u een boot nam naar Italië. U reisde verder via Frankrijk en diende een verzoek om internationale bescherming in België in op 25 januari 2017.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van een paar pagina's van uw paspoort neer, uw taskara (Afghaanse identiteitskaart), een vertaling van uw taskara, een schoolrapport, uw rijbewijs, een verklaring van uw huwelijk, een enveloppe, een kopie van de Nederlandse identiteitskaart van uw echtgenote, een kopie van haar Nederlandse paspoort, een kopie van de Nederlandse paspoorten van uw drie dochters. Na het gehoor legt u nog een verklaring neer in verband met antwoorden gegeven tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud, een kopie van documenten van IND (Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst), een kleurenkopie van een attest van Awara Psychiatric Clinic, een kleurenkopie van een voorschrift van een Neuro Psychiater en een kleurenkopie van uw huwelijkscontract.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u refereert naar de algemene veiligheidssituatie in Kabul. U stelt bij twee incidenten betrokken geweest te zijn waarbij u bijna het leven zou gelaten hebben. Het doelwit was de eerste keer een Amerikaanse tank die aangevallen werd en de tweede keer werd een demonstratie die u toevallig passeerde gevisieerd (CGVS, p. 22-23). Zelfs indien u hiervoor enig bewijs zou aandragen, quod non, kan u toch niet aannemelijk maken persoonlijk gevisieerd geweest te zijn.

U stelt vervolgens dat het hard was om u aan te passen aan het leven in een islamitische cultuur en diende u in het geniep alcohol te consumeren, moet u iets op uw hoofd dragen, kan u niet met een short buiten lopen en moet u vijf keer per dag bidden (CGVS, p. 22-23).

Met betrekking tot de door u aangehaalde omgangsregels en kledingvoorschriften dient te worden opgemerkt dat de in uw land van herkomst aanwezige beperkingen zoals omgangs- en gedragsregels alsook kledij gebaseerd zijn op islamitische normen en waarden betreffende de algemene in de Islamitische Republiek Afghanistan geldende (rechts)regels. U bent dan misschien niet zwaar praktiserend maar omschrijft zichzelf toch nog steeds als Afghaanse moslim en stelt in het algemeen dat jullie in Afghanistan leven als gewone moslims (CGVS, p. 5). Inzake vrijetijdsbesteding dient te worden opgemerkt dat een al dan niet beperkte toegang tot muziek (CGVS, p. 23) geen schending van de grondrechten van de mens behelst, noch een vorm van vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet uitmaakt.

Het feit dat u in Afghanistan niet van dezelfde vrijheden kan genieten als hier in België of Nederland volstaat niet om een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Deze beperkingen zijn immers gebaseerd op de in Afghanistan heersende culturele normen en waarden en behelzen de er gangbare geldende regels. U toont niet aan dat uw fundamentele rechten zullen worden geschonden bij een terugkeer naar Afghanistan en aanpassing aan de aldaar geldende normen en waarden. U slaagde er in de loop van uw persoonlijk onderhoud ook niet in concreet aan te geven welke problemen de gevolgen van uw verblijf in België en Nederland in Afghanistan met zich mee zouden brengen. U beperkt zich immers tot algemene vage verklaringen inzake het gebrek aan vrijheid en de andere levensstijl maar in concreto toonde u geen persoonlijk risico dat hiermee gepaard zou gaan aan. U heeft van 2011 tot 2017 opnieuw in Afghanistan gewoond en refereert en haalt naast deze vage algemene levensstijl en het gemis aan uw familie enkel de algemene veiligheidssituatie aan. Op geen enkel ogenblik bracht u een concreet element aan waaruit zou blijken dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst omwille van de levensstijl die u in België of Nederland zou hebben aangenomen in de problemen zou komen. Er kan dan ook worden geconcludeerd dat u op basis van uw verklaringen in dit verband geen gepronounced vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt.

U klaagt dat u geen specifiek adres had na uw terugkeer naar Afghanistan, maar haalt aan dat u op verschillende adressen woonde: u huurde een plaats om er te verblijven en wanneer je een huis huurt voor een jaar, na dat jaar verhuis je naar een ander huis, zo ging het altijd (CGVS, p. 5, 10). Op de vraag waarom u vaak verhuisde en niet op één plaats bleef huren, argumenteerde u dat als het contract afloopt, de huur opgeslagen wordt of je een andere plaats zoekt of dat u die plaats misschien niet graag had en daarom een andere plaats zocht (CGVS, p. 25-26). U weerlegt op deze manier zelf uw klacht over uw verschillende adressen.

Waar u nog verwijst naar uw psychische problemen dient vooreerst te worden vastgesteld dat u zich beperkt tot het uiten van een loutere bewering die u onvoldoende staft aan de hand van een overtuigend bewijs. Daar waar uw advocaat dacht dat u al eens een poging gedaan had om psychologische bijstand te bekomen en u zou gezegd hebben dat het niet evident is een specialist te raadplegen gezien de wachtlijsten (CGVS, p. 28), neemt niet weg dat u beweert over een attest te beschikken van een Afghaanse dokter hetgeen u ten tijde van het persoonlijk onderhoud drie of vier jaar tevoren zou gaan halen zijn. Hij zou u medicatie gegeven hebben, waarvan u de naam niet weet. Heden neemt u geen medicatie meer omdat u er geen voorstander van bent gezien de neveneffecten (CGVS, p. 24). Na uw persoonlijk onderhoud legt u uiteindelijk een kleurenkopie neer van een attest van een psychiatrische kliniek in Kabul. Het duidelijk gesolliciteerde en overigens ongedateerde attest stelt dat u aan een depressieve stoornis en fobie lijdt, verschillende keren de psychiater en psycholoog bezocht heeft en antidepressiva genomen heeft. Zelfs indien aangenomen wordt dat u te kampen heeft met depressieve aandoeningen, dan nog vormt dit geenszins een bewijs van de door u aangehaalde vluchtmotieven en vervolgingsfeiten. De kleurenkopie van het voorschrift is niet gepersonaliseerd en kan dus ten behoeven van om het even wie opgesteld geweest zijn. U relativeert zelf overigens de inname van de medicatie die u voorgeschreven werd precies omwille van uw klachten en stelt in uw bijkomende schriftelijke verklaring door u gedateerd op 6 september 2017 dat u niet veel medicijnen gebruikte omdat dat niet goed is voor de gezondheid (Verklaring ontvangen op CGVS 8 september 2017). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat u perfect in staat was de vragen te begrijpen en te beantwoorden. Los van bovenstaande, wordt voorts nog opgemerkt dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfstatus op grond van medische gronden dient te wenden tot daartoe geëigende procedure.

U miste uw familie die zich in Nederland bevindt (CGVS, p. 22). Vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient echter begrepen te worden als een situatie waarbij een ernstige schending van één of meerdere fundamentele mensenrechten, zoals beschreven in de internationale mensenrechtenverdragen, kan vastgesteld worden of waarbij een accumulatie van verschillende maatregelen of niet-absolute mensenrechten hetzelfde veroorzaakt.

Het gaat hier bovendien om een persoonlijke en daadwerkelijke vrees voor vervolging en dit omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het leven dat u leidde in uw hoedanigheid als gehuwde man en vader in Kabul, met name het gescheiden leven van uw echtgenote en kinderen die in Nederland verblijven, kan niet gezien worden als de hierboven gedefinieerde vorm van vervolging.

De documenten die u ter staving van uw asielrelaas neerlegde kunnen bovenvermelde appreciatie niet omvormen. Uw taskara, de kopie van uw paspoort, uw rijbewijs en uw schoolrapport tonen uw herkomst en uw scholing aan. Ze hebben echter geen meerwaarde in de beoordeling van de door u aangehaalde vervolging in Kabul. Uw verklaring van uw huwelijk, de kopie van uw huwelijkscontract, de kopie van de Nederlandse identiteitskaart van uw echtgenote, de kopies van de Nederlandse paspoorten van uw drie dochters tonen uw burgerlijke status, gezinssamenstelling en hun nationaliteit aan maar deze worden op zich niet in twijfel getrokken. De medische attesten werden supra reeds besproken.

U legt tevens een bundel documenten neer van IND (Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst): het zijn kopieën van een voornemen, van een gehoor inzake nieuwe feiten en omstandigheden met bijlagen uit 2007. U wilde in onderhavige aanvraag alsnog aantonen dat artikel 1F niet op u van toepassing was maar de Nederlandse autoriteiten oordeelden dat hetgeen door u overgelegd werd en wat door u werd aangevoerd inzake nieuwe feiten en omstandigheden niet gezien kon worden als nova en geen nieuwe inhoudelijke beoordeling noodzakelijk maakte. Nederland stelde bij beschikking van 29 januari 2001 dat overwogen werd, uw werkzaamheden hierbij in aanmerking genomen, dat u bij terugkeer naar Afghanistan geen reëel risico liep te worden onderworpen aan een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM. Deze overwegingen in de afwijzende beschikking werden bevestigd door de ongegrondheidsverklaring van het beroep door de rechtbank te 's Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle op 16 januari 2006. U werd gerepatriëerd naar Afghanistan en verbleef er vervolgens van maart 2011 tot december 2016. In uw huidige verzoek refereert u slechts naar de algemene situatie, psychologische problemen, het gemis van uw familieleden, uw onvast adres en uw verwestering. Van de asielmotieven die u destijds deden besluiten naar Nederland te vluchten maakt u geen enkel gewag meer in uw huidige uiteenzetting van uw vrees. Er kan derhalve dan ook geconcludeerd worden dat deze voormalige asielmotieven geen actuele vrees meer uitmaken.

Na inzage van het dossier opgevraagd bij IND, blijkt overigens dat u niet volledig de waarheid vertelt over een aantal zaken zoals uw paspoort en uw familiesamenstelling. Op 18 juni 1998 heeft u er verklaard dat u nooit in het bezit bent geweest van een authentiek paspoort en niet wist of u met een vals paspoort gereisd heeft (IND, rapport eerste gehoor, p. 5). Voor het CGVS verklaarde u dat u wel degelijk met een echt en origineel paspoort destijds van Peshawar naar Moskou reisde en verder naar Holland, u had het zelf afgehaald op het Afghaanse consulaat tijdens de taliban (CGVS, p. 10). Aan uw huidige bewering, dat de smokkelaars uw paspoort waarmee u nu gereisd heeft afgenomen wordt, wordt dan ook getwijfeld. Het CGVS merkt dienaangaande op dat het niet is omdat veel verzoekers stellen dat de smokkelaar hun documenten heeft bijgehouden dat dit in uw geval ook zo is, a fortiori omdat u al eerder een asielinstantie voorgelogen heeft inzake uw paspoort. Het CGVS wijst erop dat het aannemelijk is dat verzoekers hun paspoort bewust achterhouden vanwege de informatie met betrekking tot de reisweg en de gebruikte visa die hierin terug te vinden is. Het feit dat u nalaat uw paspoort neer te leggen en hiervoor geen afdoende reden voor geeft, doet vermoeden dat u uw paspoort net om hoger vermelde reden achterwege laat. Verder is het opmerkelijk dat u ten aanzien van het CGVS enkel drie broers en een zus vermeldt die zich allen in Nederland bevinden. Het CGVS stelt vast dat u op 18 juni 1998 nog een extra broer en twee extra zussen opgeeft die u hier volledig verzwijgt (IND, rapport eerste gehoor, p. 3-4). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat Afghanen beschikken over een aantal verschillende en belangrijke netwerken gebaseerd op de uitgebreide families, de stammen, clans en lokale gemeenschappen. Tevens zijn er netwerken gebaseerd op etnie, religie, professionele netwerken, politieke netwerken enzovoort. Netwerken zijn bijvoorbeeld van belang om aan werk en behuizing te geraken. Aangezien u er steeds in slaagde een onderkomen te vinden en u er in uw job ook nog in slaagde te evolueren van straatverkoper tot winkelier, kan gesteld worden dat u wel degelijk over een functionerend netwerk beschikte in Kabul stad (CGVS, p. 10, 15, 26 en DVZ, punt 26). U gaf overigens toe dat uw schoonfamilie zowat helemaal in Kabul woont: uw schoonbroer, twee schoonzussen

met hun familie, haar paternale ooms, haar paternale tantes, veel familie. Haar verre en dichte familieleden wonen allemaal in Kabul. (CGVS, p. 7-8).

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 § 2, a) en b) kan toegekend worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afgaanse Nationale Leger (ANA) en de Afgaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties,

diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Tevens werpt verzoeker een manifeste appreciatiefout op.

Verzoeker herhaalt kort zijn asielrelaas en betoogt vervolgens dat de commissaris-generaal ten onrechte weigerde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen.

Verzoeker wijst erop dat de bestreden beslissing hoofdzakelijk is genomen omdat de Nederlandse asielinstanties hem destijds reeds hadden uitgesloten van bescherming en ontkent met klem dat hij in het verleden feiten zou hebben gepleegd die onder de uitsluitingsgronden van bescherming ressorteren.

Tevens meent verzoeker dat de commissaris-generaal ten onrechte geen, of minstens onvoldoende rekening heeft gehouden met de specifieke sociaal kwetsbare positie waarin hij verkeert. Hij licht dit als volgt toe:

“Tussen 1998 en 2011 had verzoeker met zijn gezin in Nederland geleefd waar hij ook zijn leven had uitgebouwd.

Verzoeker had zich met zijn gezin georiënteerd op de westerse samenleving en had zich volledig aangepast aan de levensomstandigheden op sociaal vlak in Nederland.

Verzoeker had zich de West Europese samenlevingsnormen eigen gemaakt en was op alle terreinen van het maatschappelijk leven georiënteerd op de westerse samenleving.

Verzoeker spreekt Nederlands.

Een terugkeer naar zijn land van herkomst was voor verzoeker in 2011 ondenkbaar, precies gelet op zijn jarenlange, ononderbroken duur van verblijf in Nederland sedert 1998.

Verzoekers gedwongen repatriëring naar Afghanistan in 2011 leidde ertoe dat verzoeker psychologische problemen heeft gekend.

Verzoekers langdurig verblijf in Nederland, samen met zijn gezin, maakten dat verzoeker een andere kijk kreeg op de Afghaanse cultuur, mentaliteit en diepgewortelde tradities, waar er geen plaats is voor het consumeren van alcohol, muziek beluisteren, vrijheid van klederdracht en waar de positie van de vrouw in de samenleving ondergeschikt is aan die van de man die zij moet gehoorzamen en gesluierd door het leven gaan.

Verzoeker is van mening dat een dergelijke samenleving een hypotheek vormt op zijn verdere persoonlijke ontwikkeling en dat deze radicaal botst met zijn persoonlijkheid die sedert zijn verblijf in Nederland mede de vorm heeft gekregen die ze vandaag is.

Tijdens zijn verblijf in Kabul botste verzoekers verwesterde persoonlijkheid met de bestaande lokale sociale (voor verzoeker verstikkende) normen en waarden en beperkingen.

Uit verzoekers onderhoud op het CGVS dd. 1 september 2017 was gebleken dat verzoeker zich als persoon verder zou willen kunnen ontplooiën binnen een verlichte samenleving ; iets wat ondenkbaar is binnen de Afghaanse samenleving, die allesbehalve tolerant staat opzichts ruimenkende personen.”

Hij verwijt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) geen ernstig onderzoek te hebben gedaan naar (verwesterde) mannen in de Afghaanse samenleving die terugkeren na een jarenlang verblijf in het buitenland en stelt dat het CGVS, door voor te houden dat de islamitische waarden en normen in de Afghaanse samenleving deel uitmaken van de cultuur en de geldende gewoonteregels, de boodschap lijkt te geven dat elke verzoeker zich best conformeert en schikt naar de bestaande regels in zijn eigen samenleving, ongeacht of deze de fundamentele mensenrechten respecteert, en zijn eigen vrijheid van denken, meningsuiting en levenswijze best opgeeft om vervolging te vermijden.

Voorts laat verzoeker gelden dat hij had gewezen op de algemene veiligheidstoestand in Kabul, waar hij twee maal ternauwernood aan de dood was ontsnapt, op zijn gebrek aan een familiaal netwerk aldaar en op zijn psychologische problemen. Verzoeker stelt thans geen medicatie meer te nemen uit angst om verslaafd te geraken aan psychofarmaca, doch dit neemt volgens hem niet weg dat hij wel degelijk kampt met hoofdpijnen, depressies en psychologische problemen, waardoor hij niet weerbaar genoeg is om in Afghanistan te kunnen omgaan met de bestaande moeilijkheden waarmee hij geconfronteerd wordt.

Verzoeker werpt ook op dat de conclusies die de commissaris-generaal heeft getrokken uit het oude Nederlandse asiëldossier *in casu* niet meer relevant zijn en stelt formeel dat hij ten aanzien van de Nederlandse en de Belgische asielinstanties alle vragen over zijn “*siblings*” op een eerlijke manier heeft beantwoord.

Verzoeker meent dat zijn problemen ten onrechte worden geringschat en benadrukt dat het voor hem onmogelijk is om op een normale manier in Afghanistan te leven. Hij acht in de gegeven omstandigheden zijn verklaringen voldoende om hem minstens het voordeel van de twijfel te verlenen.

Wat ten slotte het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betreft, betoogt verzoeker dat zijn leven ernstig bedreigd is ten gevolge van het bestaande willekeurige geweld in Afghanistan wegens het binnenlands gewapend conflict dat er aan de gang is. Hij acht de motieven in de bestreden beslissing hierover niet overtuigend. Hij stelt dat een terugkeer naar zijn herkomstregio na een langdurige afwezigheid in het buitenland op zich reeds een grote aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien, wat zijn persoonlijke situatie in Afghanistan bij een terugkeer uitzichtloos maakt.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 20 september 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van mei 2018, p. 1-34, de COI Focus "*Afghanistan Security situation in Kabul city*" van 24 april 2018 en de "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van EASO van juni 2018, p. 71-77 en 83-84.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een getuigenis van zijn dochter neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) hij door te refereren naar de algemene veiligheidssituatie in Kabul en daarbij te stellen dat hij bij twee incidenten betrokken is geweest waarbij hij bijna het leven liet niet aannemelijk maakt dat hij persoonlijk geviseerd is geweest, omdat (ii) het feit dat hij in Afghanistan niet van dezelfde vrijheden kan genieten als in België of in Nederland niet volstaat om een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen, omdat (iii) hij zijn klacht over zijn verschillende adressen zelf weerlegt, omdat (iv) hij zijn psychische problemen onvoldoende staft aan de hand van een overtuigend bewijs, omdat (v) het gescheiden leven van zijn echtgenote en kinderen die in Nederland verblijven niet gezien kan worden als een vorm van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, omdat (vi) de documenten die hij ter staving van zijn asielrelaas neerlegde deze appreciatie niet kunnen omvormen, omdat (vii) blijkt dat hij niet de waarheid heeft verteld over een aantal zaken zoals zijn paspoort en zijn familiesamenstelling, en omdat (viii) er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Wat betreft verzoekers verwijzing naar de algemene veiligheidstoestand in Kabul en zijn verklaring dat hij daar twee keer ternauwernood aan de dood is ontsnapt, wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden op gewezen dat verzoeker hierover op het CGVS zelf verklaarde dat het doelwit bij het eerste incident een Amerikaanse tank was en dat bij het tweede incident een demonstratie werd geïmproviseerd (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 1 september 2017, p. 22-23). Nog daargelaten de vraag of deze incidenten daadwerkelijk hebben plaatsgegrepen – verzoeker brengt hier geen (begin van) bewijs van aan – maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij daarbij persoonlijk geïmproviseerd is geweest. Door dit onderdeel van zijn relaas louter te herhalen, slaagt verzoeker er niet in om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (cf. RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de commissaris-generaal ten onrechte geen, of minstens onvoldoende, rekening heeft gehouden met zijn specifieke sociaal kwetsbare positie. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat rekening werd gehouden met verzoekers verblijf in België en Nederland, zijn kijk op de Afghaanse cultuur en zijn psychische problemen. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende motieven:

“U stelt vervolgens dat het hard was om u aan te passen aan het leven in een islamitische cultuur en diende u in het geniep alcohol te consumeren, moet u iets op uw hoofd dragen, kan u niet met een short buiten lopen en moet u vijf keer per dag bidden (CGVS, p. 22-23).

Met betrekking tot de door u aangehaalde omgangsregels en kledingvoorschriften dient te worden opgemerkt dat de in uw land van herkomst aanwezige beperkingen zoals omgangs- en gedragsregels alsook kledij gebaseerd zijn op islamitische normen en waarden betreffende de algemene in de Islamitische Republiek Afghanistan geldende (rechts)regels. U bent dan misschien niet zwaar praktiserend maar omschrijft zichzelf toch nog steeds als Afghaanse moslim en stelt in het algemeen dat jullie in Afghanistan leven als gewone moslims (CGVS, p. 5). Inzake vrijetijdsbesteding dient te worden opgemerkt dat een al dan niet beperkte toegang tot muziek (CGVS, p. 23) geen schending van de grondrechten van de mens behelst, noch een vorm van vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet uitmaakt.

Het feit dat u in Afghanistan niet van dezelfde vrijheden kan genieten als hier in België of Nederland volstaat niet om een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Deze beperkingen zijn immers gebaseerd op de in Afghanistan heersende culturele normen en waarden en behelzen de er gangbare geldende regels. U toont niet aan dat uw fundamentele rechten zullen worden geschonden bij een terugkeer naar Afghanistan en aanpassing aan de aldaar geldende normen en waarden. U slaagde er in de loop van uw persoonlijk onderhoud ook niet in concreet aan te geven welke problemen de gevolgen van uw verblijf in België en Nederland in Afghanistan met zich mee zouden brengen. U beperkt zich immers tot algemene vage verklaringen inzake het gebrek aan vrijheid en de andere levensstijl maar in concreto toonde u geen persoonlijk risico dat hiermee gepaard zou gaan aan. U heeft van 2011 tot 2017 opnieuw in Afghanistan gewoond en refereert en haalt naast deze vage algemene levensstijl en het gemis aan uw familie enkel de algemene veiligheidssituatie aan. Op geen enkel ogenblik bracht u een concreet element aan waaruit zou blijken dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst omwille van de levensstijl die u in België of Nederland zou hebben aangenomen in de problemen zou komen. Er kan dan ook worden geconcludeerd dat u op basis van uw verklaringen in dit verband geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt.

(...)

Waar u nog verwijst naar uw psychische problemen dient vooreerst te worden vastgesteld dat u zich beperkt tot het uiten van een loutere bewering die u onvoldoende staaft aan de hand van een overtuigend bewijs. Daar waar uw advocaat dacht dat u al eens een poging gedaan had om psychologische bijstand te bekomen en u zou gezegd hebben dat het niet evident is een specialist te raadplegen gezien de wachtlijsten (CGVS, p. 28), neemt niet weg dat u beweert over een attest te beschikken van een Afghaanse dokter hetgeen u ten tijde van het persoonlijk onderhoud drie of vier jaar tevoren zou gaan halen zijn. Hij zou u medicatie gegeven hebben, waarvan u de naam niet weet. Heden neemt u geen medicatie meer omdat u er geen voorstander van bent gezien de neveneffecten (CGVS, p. 24). Na uw persoonlijk onderhoud legt u uiteindelijk een kleurenkopie neer van een attest van een psychiatrische kliniek in Kabul. Het duidelijk gesolliciteerde en overigens ongedateerde attest stelt dat u aan een depressieve stoornis en fobie lijdt, verschillende keren de psychiater en psycholoog bezocht heeft en antidepressiva genomen heeft. Zelfs indien aangenomen wordt dat u te kampen heeft met depressieve aandoeningen, dan nog vormt dit geenszins een bewijs van de door u aangehaalde vluchtmotieven en vervolgingsfeiten. De kleurenkopie van het voorschrift is niet gepersonaliseerd en kan dus ten behoeven van om het even wie opgesteld geweest zijn. U relateert zelf overigens de inname van de medicatie die u voorgeschreven werd precies omwille van uw klachten en stelt in uw bijkomende schriftelijke verklaring door u gedateerd op 6 september 2017 dat u niet veel medicijnen gebruikte omdat dat niet goed is voor de gezondheid (Verklaring ontvangen op CGVS 8 september 2017). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat u perfect in staat was de vragen te begrijpen en te beantwoorden. Los van bovenstaande, wordt voorts nog opgemerkt dat u zich voor het verkrijgen van een verblijfstatus op grond van medische gronden dient te wenden tot daartoe geëigende procedure.”

Verzoeker brengt geen specifieke argumenten aan die van aard zijn om de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten, doch beperkt zich tot een herhaling van wat hij eerder tijdens het gehoor voor het CGVS reeds verklaard heeft. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (cf. RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, wat *in casu* niet gebeurt. Ook met de loutere bewering dat hij geen medicatie meer neemt uit angst om verslaafd te geraken aan psychofarmaca, maar dat hij wel degelijk kampt met hoofdpijnen, depressies en psychologische problemen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij niet weerbaar genoeg zou zijn om in Afghanistan te kunnen omgaan met de bestaande moeilijkheden waarmee hij geconfronteerd zou worden. Verzoeker laat immers na deze bewering *in concreto* te staven of te onderbouwen met enig begin van bewijs. De voorgaande motieven, die steun vinden in het administratief dossier, worden dan ook door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Inzake verzoekers verklaring dat hij na zijn terugkeer naar Afghanistan geen specifiek adres had, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“U klaagt dat u geen specifiek adres had na uw terugkeer naar Afghanistan, maar haalt aan dat u op verschillende adressen woonde: u huurde een plaats om er te verblijven en wanneer je een huis huurt voor een jaar, na dat jaar verhuis je naar een ander huis, zo ging het altijd (CGVS, p. 5, 10). Op de vraag waarom u vaak verhuisde en niet op één plaats bleef huren, argumenteerde u dat als het contract afloopt, de huur opgeslagen wordt of je een andere plaats zoekt of dat u die plaats misschien niet graag had en daarom een andere plaats zocht (CGVS, p. 25-26). U weerlegt op deze manier zelf uw klacht over uw verschillende adressen.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemeoid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Met betrekking tot verzoekers verklaring dat hij in Afghanistan zijn familie miste, wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat het leven dat hij in Kabul leidde als gehuwde man en vader die gescheiden is van zijn in Nederland verblijvende echtgenote en kinderen, niet kan worden gezien als een vorm van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. Daarbij wordt toegelicht dat “(v)ervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient (...) begrepen te worden als een situatie waarbij een ernstige schending van één of meerdere fundamentele mensenrechten, zoals beschreven in de internationale mensenrechtenverdragen, kan vastgesteld worden of waarbij een accumulatie van verschillende maatregelen of niet-absolute mensenrechten hetzelfde veroorzaakt” en dat het “bovendien om een persoonlijke en daadwerkelijke vrees voor vervolging (gaat) en dit omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie”. Verzoeker voert geen argumenten aan die deze motivering in een ander daglicht kunnen stellen.

Waar verzoeker in het enig middel met klem ontkent dat hij in het verleden feiten zou hebben gepleegd die onder de uitsluitingsgronden van bescherming ressorteren, wordt er op gewezen dat hij met de thans bestreden beslissing niet wordt uitgesloten van het statuut van vluchteling, doch dat hem deze status wordt geweigerd omdat wordt vastgesteld dat op basis van zijn verklaringen niet tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève kan worden besloten. Verzoekers kritiek lijkt eerder gericht tegen de beslissingen die in Nederland werden genomen inzake zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming. Een dergelijke kritiek kan uiteraard niet dienstig worden aangewend tegen de thans bestreden beslissing.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 12, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente en terechte redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De bestreden beslissing luidt daarover als volgt:

"De documenten die u ter staving van uw asielse status neerlegde kunnen bovenvermelde appreciatie niet omvormen. Uw taskara, de kopie van uw paspoort, uw rijbewijs en uw schoolrapport tonen uw herkomst en uw scholing aan. Ze hebben echter geen meerwaarde in de beoordeling van de door u aangehaalde vervolging in Kabul. Uw verklaring van uw huwelijk, de kopie van uw huwelijkscontract, de kopie van de Nederlandse identiteitskaart van uw echtgenote, de kopies van de Nederlandse paspoorten van uw drie dochters tonen uw burgerlijke status, gezinssamenstelling en hun nationaliteit aan maar deze worden op zich niet in twijfel getrokken. De medische attesten werden supra reeds besproken."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Wat betreft de door verzoeker neergelegde bundel documenten van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst (adm. doss., stuk 13, map met 'landeninformatie', IND dossier nr. 9806178036), wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat verzoeker van de asielse motieven die hem destijds deden besluiten om naar Nederland te vluchten in zijn huidige uiteenzetting van zijn vrees geen enkel gewag meer maakt en dat hij in zijn huidige verzoek om internationale bescherming slechts refereert naar de algemene situatie, psychologische problemen, het gemis van zijn familieleden, zijn onvast adres en zijn verwestering. Verzoeker voert ook in zijn huidig verzoekschrift niet aan dat zijn eerder ingeroepen asielse motieven thans nog actueel zijn. Er kan dan ook worden besloten dat deze voormalige asielse motieven thans geen actuele vrees voor vervolging meer uitmaken.

Ook uit de door verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota gevoegde getuigenis van zijn dochter kan niet blijken dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat aan verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden toegestaan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielse motieven, wordt er op gewezen dat deze motieven niet voldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen besluiten dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Verzoeker houdt nog voor dat een terugkeer naar zijn herkomstregio na een langdurige afwezigheid in het buitenland op zich reeds een grote aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien. De Raad ziet evenwel niet in in welk opzicht verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan een risico zou lopen op foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker heeft in de periode van 2011 tot 2017 nog zonder noemenswaardige problemen in Afghanistan verbleven na een verblijf van 1998 tot 2011 in Nederland, zodat niet wordt

ingezien waarom hij thans wel problemen zou kennen die voldoende zwaarwichtig zijn om hem subsidiaire bescherming te bieden in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker haalt geen elementen aan van na 2017 waardoor dit risico, dat er in de periode van 2011 tot 2017 blijkbaar niet was, thans bij een nieuwe terugkeer wel reëel zou zijn.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers uit verzoekers regio, met name de hoofdstad Kabul, actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie uit het administratief dossier niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Bovendien wordt deze informatie genoegzaam bevestigd in het door verwerende partij bij aanvullende nota van 20 september 2018 aangebrachte EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van mei 2018, de COI Focus "Afghanistan Security situation in Kabul city" van 24 april 2018 en de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 7). Bijgevolg wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De

Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Een manifeste appreciatiefout wordt evenmin aangetoond.

2.3.10. In de mate dat verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.11. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN